

פְּנִינִים נִפְלְאִים וּמְתוּקִים עַל הַפְּרִשָּׁה

זֶרַע שְׂמִשׁוֹן

מְתוּךְ הַסֵּפֶר הַמְּסֻלָּג "זֶרַע שְׂמִשׁוֹן" שֶׁחִבְרוּ הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי הַקְּדוֹן רַבִּי שְׂמִשׁוֹן חַיִּים נְהַמְנִי זְכַר צַדִּיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָהּ. אֲשֶׁר בְּקֶשׁ שִׁילְמָדוֹ בְּסִפְרוֹ וְהַבְּטִיחַ יִשׁוּעוֹת רַבּוֹת לַמְּקִימֵי בְּקִשְׁתּוֹ.

פְּרִשְׁתַּת תְּזַרִיעַ - מְצַרְעַת תַּש"פ • גְּלִיזוֹן 84

תּוֹרַת שְׂמִשׁוֹן

הַמְצַרְעַת מְסַתְּלָקִים מִמֶּנּוּ אֹרוֹת הַחֲכָמָה

וּבֹא אֲשֶׁר לֹו הַבַּיִת וְהַגִּיד לְכַהֵן לֵאמֹר כִּנְגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת (יד, לה):

כָּתַב רַבֵּנוּ הַזֶּרַע שְׂמִשׁוֹן ז"ע, כִּי תְבוֹת "נִרְאָה לִי" הֵם ב' בְּמִסְוֶרָה, (פְּרוּשׁ, כְּתוּבִים הֵם פְּעָמִים בַּתנ"ך):

1. בְּפִסְוֹק בְּפִרְשֵׁתָנוּ כִּנְגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת,
 2. בְּיִרְמִיָּה (לא, ב) מִרְחוֹק ה' נִרְאָה לִי.
- וּמִבְּאֵר רַבֵּנוּ הַזֶּרַע שְׂמִשׁוֹן זַלְה"ה,

אֵת הַקֶּשֶׁר שֵׁישׁ בֵּין שְׁנֵיהֶם:

הֵינָה הַתְּרַגּוּם שֶׁל תְּבוֹת מְצוּרַע הוּא, "סְגִירוֹ", וּפְרוּשׁוֹ שְׁנִסְגָרוּ כָּל הָאֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים מֵעָלְיוֹ, כְּנֹדַע (ע"י חַיִּים שְׁעַר רַחֵל וְלֵאמֹר פ"ז) שְׁעַקֵר הַנְּגַעִים הֵם שְׁנִסְתְּלָקוּ מֵעָלְיוֹ אֹרוֹת הַחֲכָמָה, וּבַחֲכָמָה מְצִינֵנוּ (קֶהֱלֵת ו, יב) הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְּעָלְיָהּ, וְלִכֵּן הַמְצַרְעַת נִחְשָׁב כְּמַת,

שְׁהָרִי הַמֵּיתָהּ הִיא שְׁנַעְדָר מֵהַנֶּפֶשׁ הָאוֹר הַגְּדוֹל, וְהַמְצַרְעַת שְׁנִסְגָרִים בְּפָנָיו כָּל הָאֹרוֹת הָרִי הוּא מִמֶּשׁ כְּמַת.

וְזֶה הַרְמָז מֵהַפְּסוּק בְּיִרְמִיָּה: מִרְחוֹק ה' נִרְאָה לִי, כְּלוֹמַר מְדוּעַ כִּנְגַע נִרְאָה לִי? לְפִי שְׁמִרְחוֹק ה' נִרְאָה לִי, שְׁנִסְגָרוּ מִמֶּנִּי כָּל הָאֹרוֹת, שְׁהָרִי אִמְרוּ בְּגִמְרָא (עֲרִכִין טו.) שֶׁהַצְרַעַת בָּאָה עַל לְשׁוֹן הַרְעַ. וּמְצִינֵנוּ שְׁאִמַר דּוֹד הַמֶּלֶךְ כְּשִׁשְׁמַע שֵׁישׁ בְּדוֹרוֹ דְלְטוֹרִין (תְּהִלִּים נג, ו) "רוֹמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹקִים", סִלַּק שְׁכִינְתָּךְ מִבִּינְיָהוֹן, וְכִמּוֹ שְׁמִבְּאֵר בְּמִדְרַשׁ (וּיק"ר כו, ב). וְזֶה מַה שְׁנִרְמָז בְּשְׁנֵי פְסוּקִים אֵלּוּ שֶׁעַל יְדֵי שְׁמִרְחוֹק ה' נִרְאָה לִי, הֵינּוּ שְׁנִתְרַחַק

ה' מִמֶּהם עַל יְדֵי לְשׁוֹן הַרְעַ וְנִסְתַּם מִמֶּהם כָּל הָאֹרוֹת, עַל יְדֵי זֶה נִגְרַם שְׁמִתְקִים לָהֶם "כִּנְגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת", כִּי הַנְּגַעִים בְּאִים מִחֲמַת שְׁמִסְתְּלָק מִמֶּהם אֹרוֹת הַחֲכָמָה. (זֶרַע שְׂמִשׁוֹן פְּרִשְׁתַּת תְּזַרִיעַ אוֹת ט)

טַעַם שְׂטַמְאָת וְטְהַרַת נְגַעִים תְּלוּי בְּכַהֲנִים

אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְּהַרַת וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צְרַעַת וְהוּבֵא אֶל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל אֶחָד מִבְּנָיו הַכַּהֲנִים (יג, ב):

מִבְּאֵר רַבֵּנוּ הַזֶּרַע שְׂמִשׁוֹן זַלְה"ה, מִפְּנֵי מַה הַטְּמָאָה וְהַטְּהָרָה שֶׁל הַנְּגַעִים תְּלוּיָהּ בֵּיד כַּהֵן וְלֹא בֵּיד הַחֲכָם כְּמוֹ שְׂאֵר דִּינִים שֶׁל אִסוּר וְהִיתֵר שֶׁבְּכָל הַתּוֹרָה כּוֹלָה. וּמֵיִשָּׁב רַבֵּנוּ ב' תְּרוּצִים:

א. עַל פִּי דְבָרֵי הַגְּמָרָא (בְּרֻכּוֹת ה): "נְגַעִים הֵינּוּ מִזְבַּח כְּפָרָה". וּלְפִי"ז מִתְבָּאֵר יְפָה, שֶׁלְכַךְ מִסַּר דִּינָם לְכַהֲנִים שְׁהָרִי אִין מִזְבַּח וְקִרְבָּן בְּלֹא כַהֵן.

ב. עַל פִּי דְבָרֵי הַמְּדְרַשׁ (וּיקרא רבה טו, ו) לְמַה נִּסְמְכָה קִרְבָּן לִידָה אֲצֵל נְגַעִים? אִמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֲנִי אִמַרְתִּי לָךְ הִבֵּא קִרְבָּן לִידָה, וְאַתָּה לֹא עָשִׂיתָ כֵּן, חִיִּיד שְׂאֵנִי מְצַרִּיכָךְ לְבוֹא אֲצֵל כַּהֵן, שְׁנִאִמַר וְהוּבֵא אֶל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן. וּמִוִּכָּח מִדְּבָרֵי הַמְּדְרַשׁ שֶׁהַנְּגַעִים בָּאוּ בְּשִׁבִיל שֶׁהַכֹּהֵן הַפְּסִיד קִרְבָּן לִידָה, וּמִמִּילָא מוֹבָן הַטַּעַם שֶׁנִּמְסַר בְּיַדֵּי הַכַּהֲנִים כָּל דִּינֵי הַטְּמָאָה וְהַטְּהָרָה שֶׁל הַנְּגַעִים, שֶׁהִלָּא מִחֲמַתָּם בָּאוּ הַנְּגַעִים. (זֶרַע שְׂמִשׁוֹן פְּרִשְׁתַּת תְּזַרִיעַ אוֹת ז)

לִישׁוּעָה וּלְבִרְכָה בְּכָל עַת

וּזְכַסְיוֹ יוֹתֵר מִתַּמְיָא כִּסְלוּלָה לְהַנְצִיל מֵאֵל מַחֲלָה

02-80-80-500 שְׁלוּחָה 3

יִתְּחַן לְתַרְדֵּם 24 שְׁעוֹת בִּימַמָּה ע"י מַעֲרַכַת מִמוֹחֲשַׁבַת מְאוּבַחַת

וּבְנִינִים תְּחִלּוּתָהּ בְּנִים כְּנִי בְנִים כְּשִׁתִּילֵי זִיתִים סְבִיב לְשַׁלְחֹנְכֶם, חֲכָמִים וּבְנִינִים, וְכַתִּים מְלֹאִים כָּל טוֹב, גַּם עוֹשֵׂר גַּם כְּבוֹד לֹא יִסּוּפוּ מִזְרַעְכֶם

בְּרַכַת הַמַּחְבֵּר מְתוּךְ הַקְּדִמַת הַסֵּפֶר

הַשִּׁיעוֹר הַקְּבוֹעַ בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַמְּסוּלָּג זֶרַע שְׂמִשׁוֹן בַּבַּיִת הַמְּדֻרָשׁ סְטְרִיקוֹב - ר'ח' דוד 32 יוֹשְׁלִים בְּכָל לַיִל שִׁישִׁי

בְּשַׁבּוּעוֹת אֵלּוּ מְתַקִּיִּים כְּרַגִּיל דוֹךְ הַטֵּלְפוֹן

לְפִרְטִים 05832-80300

נִמְסַר בְּשַׁפָּה בְּרוּרָה וְנִעִימָה

ע"י הַרְה"ג רַבִּי אַבְרָהָם מִרְדְּכִי זִילְבֵרבוּרַג שְׁלִיט"א

שְׁמַעוּ וְחַיִּי בְּפִשְׁכֶם

פניני שמשון

פנינים ורעיונות ככתבם וכלשונם

הנצרך לקיום הגוף אינו עולה מן השכר

'הצדיק אין לו שלוחה בעולם הזה ונדון בפוריו, אבל מכל מקום כל צרכו הוא מוצא בקלות בלי טרח, וכדאמרין (שבת קנא ב) גמירי דצורבא מרבנן לא מעני, ואי מעני אהדורי אפתחתא לא מיהדר. וזהו החלק שנוחל בעולם הזה, אבל אינו עולה לו לשכר מצוותיו, שהרי אינו אוכל אלא הצריך לקיום גופו דוקא ומה שהוא מן ההכרח'. (פרשת תזריע אות א)

טעם שלדת הזכר חביבה

'חביבה יותר לדת הזכר מלדת הנקבה, לפי שהזכר אף כשהוא קטן ואינו יודע להתעסק בעסקי העולם הזה ואינו נמי בר חנוף במצוות, מכל מקום הוא זוכה ומזכה את אביו לעולם הבא, שמקום בו מצות מילה ומחנה אותו לומר שמע ישראל תכף שהתחיל לדבר, ומחנה אותו בהכרת אותיות של התורה, מה שאין כן האשה שאינה חיבת בתלמוד תורה כלל, ולפיכך התורה מקפדת יותר על לדת הזכר מלדת הנקבה'. (פרשת תזריע אות א)

לפניו יתברך הכל שוה

'דשלוש טובות יש לו לאדם בעולם הזה, החיים ובריאות הגוף והמזון. החיים הם חשובים מכלם, והמזון גרוע מכלם, וכל זה הוא לגבי בני אדם, אמנם לגבי הקדוש ברוך הוא כל הטובות הן שוות שהרי הכל נברא במאמרו ולא הוציא זמן בבריאה זו יותר מזו, ובין החיים ובין המזון ובין הבריאות הם שוים לפניו, כמו שציר אחד יציר כמה צורות כל אחד משנית מחברתה וימכר אותן כל אחת לפי ערכה, דהינו שיחשב על כל אחת מהן כמה הוציא על זאת הוצאות הצבעים יותר מחברתה וכמה זמן הוציא בזו יותר מבזו, ולפי ערך זה ישלם הקונה דמי שווה ביותר, אמנם אם יהיו פלן שוות שהוציא כל כך זמן וצבע בזו כמו בזו, אינו יכול המוכר משורת הדין להעלות דמי זה יותר מזו'. (פרשת מצורע אות ו)

הפרשה ולקחה

פנינים מגדולי ישראל בעניני הפרשה

אין הצרעת מגיעה אלא בעוון לשון הרע

פעם יצאו מרן החפץ חיים זי"ע, ואדם גדול נוסף לנטיעה ארוכה בענין דחוף של מצוה, הדרך ארכה להם כמה ימי נטיעה, כי המקום שאליו נצרכו להגיע היה רחוק. בהגיעם לאחד המקומות, שמו מיד פניהם לתור להם מקום אכסניה, למען יוכלו להשיב את נפשם מעמל הדרך ולהשיב רעבונם. והנה, לאחר שמצאו אכסניה אצל שלחנה של בעלת בית יראת שמים, שהדורי הכשרות אצלה ענו על הדרישות המיוחדות של החפץ חיים וחברו למסע, ישבו שניהם וסעדו נפשם בתבשיל שהגש להם. בתוך סעודתם נכנסה בעלת הבית ושאלה אותם האם האוכל ערב להם.

החפץ חיים ענה מיד: האוכל טוב מאד, ואלו אותו אדם גדול שחבר למסע אמר: האוכל טוב למדי, אם כי חסר היה קצת מלח, אבל באפן כללי היה טוב מאד... שמעה האשה ויצאה מהחדר, אבל מיד בצאתה מהחדר תפס החפץ חיים בידיו את זקנו וראשו ואנחת שבר בקעה מגורו באומר: אוי ואבוי, כל ימי נהרתי בעצמי מלדבר ומלשמע לשון הרע, ועתה נכשלתי פה ממש ששמעתי וקבלתי לשון הרע, ואני מתחרט כבר על שנסעתי אתכם, ובודאי לא היתה מצוה בנטיעתי אתכם...

כשראה אותו אדם גדול כיצד התעטף החפץ חיים ביגון, נאחז חרדה ותדהמה, אך גם תמה תמיהה מסימתי: מה לו כי נזעק ונסער כל כך? ואילם מכיון שבחפץ חיים מדבר, פתח ושאל: מה כבר אמרתי, רבי ישראל מאיר! איזו לשון הרע היה פה?...

ענהו החפץ חיים: כלום אין לשון הרע במה שאמרתי לבעלת הבית שהתבשיל חסר קצת מלח? הן לא היא שבשלה את האוכל, כי אם המבשלת שהיא מעסיקה, וזו אישה אלמנה, ומיד כששמעה את הטענה מפיהם על המלח, הלכה למטבח ופתחה בטענות על המבשלת המסכנה: למה לא שמת מלח בתבשיל, והמבשלת ענתה, כמוכן, כי כן שמה מלח, ואז כבר הרעימה בעלת הבית את קולה וגערה בה באומרה לה: הלא הרבנים הסועדים על שלחני ואוכלים את התבשילים שבשלת ואומרים שלא שמת מלח, וכיצד את אומרת אחרת?

כך התנוכחו, שהמבשלת אומרת בבטחה ששמה מלח ובעלת הבית מטיחה בה וצועקת עליה שהיא שקרנית, שכן אם הרבנים אומרים שהאוכל חסר מלח, בודאי שהיא משקרית, והאלמנה כעסה ואמרה ברגז: בטוחה אני ששמתי מלח בתבשיל. אמרה לה בעלת הבית: אם את כה מעזה פנים לומר על הרבנים שהם שקרנים, הרי את מפוטרת ממשרתך ואיני רוצה בך יותר כמבשלת!...

חברו למסע של החפץ חיים, שכאמור אדם גדול היה, יושב ושומע בהקשבה מרבה לדברי החפץ חיים ופליאתו גוברת מרגע לרגע על דמיונו המפלג: מנין לו כל זה? איך הוא בונה מדבור כל כך פעוט מגדלים באויר? ובגמר פליאתו הוא אומר: רבי ישראל מאיר, הנכם מגזימים!... ענה לו החפץ חיים: אם כן, אם ברצונכם להוכיח שצדקתי, הבה נכנס שנינו למטבח ונראה מה מתרחש שם...

קמו שניהם ונכנסו למטבח, ומצאו איך שתי הנשים נרגזות ונרגשות ומוחות דמעה מעיניהן, וכל זאת לאחר דיון ודבור קולני ופוגע ולאחר שבעלת הבית הודיעה למבשלת שהיא מפוטרת, הכל כפי שתאר החפץ חיים קודם לכן. כשראה אותו אדם גדול מה שקרה, השתדל, כמוכן, בכל כחו לשנות את הדבר, הוא שלם טבין ותקילין עבור האלמנה כדי שתוכל לחזור למשרתה וכדי שישררו ביניהם השלום והשלחה!.. (שאל אביד ויגדף).

לקבלת הגליון נא שלוחה למייל: zera277@gmail.com | לקבלת הגליון להפצה: 02-80-80-500 | לשמיעת שיעורים ועידוכנים: 02-80-80-600
נערך ע"י המחנך הרב יגון כהן שליט"א * ארה"ב: הרב מנחם בנימין פאשקעס 347-496-5657 * ארץ ישראל: הרב ישראל זילברברג 05271-664450
י"ל ע"י זרע שמשון ע"ר 580624120 * ניתן לתרום לזכות ולע"נ ולקחת חלק בהוצאות והפצת הגליונות והספרים.

ניתן להפקיד בבנק מרכנתיל (17) סניף 635 מספר חשבון 71713028 ע"ש זרע שמשון, כמו כן ניתן לתרום בכרטיס אשראי בטל: 02-80-80-500 שלוחה 3
זכות הצדיק ודברי תורתו הקדושים יגן מכל צרה וצוקה, ויושפע על הלומדים ועל המסייעים בני חיי ומזוני וכל טוב סלה כהבטחתו בהקדמת ספריו.

זרע שמשון ע"ר 580624120